Aproape îngeri

de Sergiu Someşan din volumul “Aproape îngeri”, editura Cartea Românească, 2004,
ediţia a doua editura Vremea, 2005
email
sergiu_somesan @yahoo.com

Când am citit anunţul din ziar, l-am înconjurat cu pixul, apoi, privind cu grijă în jur, am întors ziarul cu faţa în jos de parcă mi-ar fi fost frică să nu-l vadă altcineva şi să mi-o ia înainte. Anunţul era sec: „Angajez paznic pentru crescătorie de animale exotice. Se cere disponibilitate pentru muncă în locuri izolate. Salariu atractiv şi durata angajării minimum un an”. Alături de rubrica cu anunţuri era şi un reportaj despre jaful de la bancă: "Ieri după-amiază a avut loc o tentativă de jaf armat la banca din localitate. Cu numai câteva minute înainte de închidere, la unul dintre ghişeele băncii s-au prezentat doi indivizi care, atunci când le-a venit rândul, au scos pistoalele şi au cerut toate încasările zilei. În timp ce casiera le pregătea banii, unul dintre gardienii băncii, culcat pe jos de jefuitori, a profitat de neatenţia celor doi, a scos un pistol şi i-a împuşcat mortal. Mai multe amănunte şi un interviu în exclusivitate cu gardianul, grav rănit în schimbul de focuri, în ediţia de mâine, dacă starea lui de sănătate ne-o va permite". Lângă articol erau fotografiile celor doi tâlhari şi puţin mai jos poza mea. În ea arătam palid ca şi cum aş fi fost grav rănit şi cine ar fi văzut numai poza din ziar mi-ar fi dat puţine şanse să scap cu viaţă. Am băut cu înghiţituri mari cola care se încălzise şi m-am grăbit spre un telefon. E adevărat că ziarul apăruse în dimineaţa asta, dar mai ştii cine dădea târcoale slujbei mele? Am vârât zâmbind o fisă în telefon: deja o consideram slujba mea, şi nu ştiu de ce totul mi s-a părut că a curs firesc. Prea uşor şi prea firesc.

— Alo!

În receptor se auzeau doar fâşâituri şi pocnituri, ca şi cum sunetul vocii mele şi-ar fi căutat drumul spre ţintă.

Într-un târziu, cineva mi-a răspuns:

— Alo… da, spuneţi, vă rog.

După voce, părea un bărbat în vârstă, cultivat şi calm.

Mi-am compus şi eu o voce asemănătoare:

— Mă numesc Jim Warren şi v-am sunat în legătură cu anunţul… paznic pentru crescătorie…

— A… sigur că da, domnul Warren....

În timp ce mintea mea înregistra mecanic informaţiile privind modul prin care puteam ajunge la crescătorie, ceva s-a pus în mişcare. Un drăcuşor neliniştit îmi şoptea că cel de la capătului firului părea să-mi cunoască foarte bine numele şi că se oprise în ultimul moment. Imposibil. Nimeni nu ştia nimic, cu atât mai puţin necunoscutul de la telefon. Pe care hotărâsem să-l contactez cu numai câteva minute în urmă.

În trenul care mă ducea spre viitorul meu loc de muncă, scuturat pe îndelete de vagonul vechi şi aproape gol, m-am hotărât să-i păstrez noua slujbă cât mai mult timp. Poate între timp vor uita de mine şi complicii celor doi tâlhari ucişi. Care sigur vor dori să se răzbune. Rumegam în minte întâmplările zilei de ieri şi încă nu mă puteam lămuri cum am putut ieşi atât de uşor din spital. La căderea nopţii, m-am strecurat uşor, ca un abur, pe sub nasul poliţistului pus să-mi asigure protecţia. Nu prea aveam eu încredere în poliţie şi în abilitatea ei de a mă apăra prea multă vreme, aşa că era mai bine să mă descurc singur..

După ore bune de mers cu trenul printr-un peisaj de câmpie monoton, dintr-o dată, aproape pe neaşteptate, totul în jurul meu a început să se schimbe. Câmpia a cedat locul unor dealuri pietroase, preschimbate şi ele în scurtă vreme, după numai câţiva kilometri, în munţi abrupţi, pe care ici-colo câţiva jnepeni încăpăţânaţi încercau să se caţere fără succes. Când, peste încă o oră, am sosit în staţia terminus, mi s-a părut că am ajuns pe fundul unei uriaşe căldări de piatră din care se strecura afară, parcă pe furiş, numai linia ferată printr-un defileu îngust. Aici au coborât toţi călătorii şi în numai câteva clipe s-au pierdut cu paşi repezi pe drumul din spatele gării. Pe peron mai rămăseseră numai un impiegat de mişcare şi trei munteni cu priviri aspre şi feţe dure, tăiate parcă din stânca munţilor care ne înconjurau. Cum figurile lor nu prea mă îndemnau la conversaţie, m-am îndreptat spre impiegatul în uniformă, care mă privea neliniştit în timp ce mă apropiam

de el. A privit pe furiş spre cei trei munteni şi, la un moment dat, mi s-a părut că vrea să intre în clădirea gării şi să trântească uşa după el. Am mărit pasul şi l-am întrebat arătându-i anunţul din ziar:

— Bună ziua! La ferma Ronsson cum aş putea ajunge?

Mi s-a părut că s-a schimbat la faţă şi s-a uitat iar spre cei trei, care deveniseră brusc atenţi. Apoi a privit înspăimântat spre mine cu nişte ochi mari şi goi, ca şi cum nu m-ar fi văzut.

— Aaa… ferma Ronsson… pleacă un drum spre ea chiar din spatele gării. E la vreo trei kilometri de aici…, spuse el poticnit, într-un târziu.

Trei kilometri… Nu avea rost să caut nici un mijloc de transport, mai ales că nu aveam nici un bagaj la mine în afară de mica raniţă, care nu numai că era uşoară, dar era şi pe jumătate goală.

Am mulţumit cu o înclinare din cap şi am dat să plec. Brusc mi-a venit o idee. Ce ar fi să aflu cu câteva minute mai repede ce muncă o să mă aştepte?

— Nu vă supăraţi… Poate că îmi puteţi spune ce fel de animale se cresc la fermă? Ştiţi, urmează să mă angajez acolo ca paznic…

De data asta, omul s-a schimbat cu totul la faţă. M-a privit un minut lung fără să spună nimic, doar deschizând şi închizând gura fără să îi iasă nici un sunet.

— Animale? a bâiguit el într-un târziu.

— Da, ce fel de animale? am repetat eu apăsat şi prin minte au început să îmi treacă tot felul de boli specifice zonelor înalte, din cauza lipsei iodului din apa de băut.

Din câte îmi aminteam eu, parcă producea cu totul alte afecţiuni, şi tocmai mă pregăteam să repet întrebarea, când omul a făcut trei paşi iute ca fulgerul spre uşa biroului gării, a trântit-o după el şi am auzit clar cheia cum s-a răsucit de două ori în broască. M-am întors spre cei trei munteni, dar aceştia se îndepărtau deja cu paşi mari şi cumpăniţi şi, văzându-le spatele lat, nu prea mi-a venit să le întrerup plimbarea. M-am apropiat de uşa închisă atât de brusc în nasul meu. Se auzea de dincolo de ea o voce înspăimântată:

— Nu mint, zău aşa! Am auzit o voce care m-a întrebat de ferma Ronsson… Şi despre ce fel de animale cresc acolo…

O voce arţăgoasă de femeie i-a răspuns:

— E normal să auzi spre seară voci care te întreabă de drumul spre iad, dacă începi să sugi rachiul de ienupăr cum dă soarele prima geana. Ai să ajungi ca cel de dinaintea ta, să vorbeşti singur cu liniile… O să-ţi pierzi slujba, nenorocitule, şi o să mă laşi pe drumuri şi pe mine şi pe copii…

— Azi n-am băut nimic, începu el să se dezvinovăţească, dar sunetul sec al câtorva palme mi-a dat de înţeles că avea o femeie care trecea extrem de uşor de la vorbe la fapte.

Am preferat să plec fără să mai insist, deşi în sinea mea mă întrebam cât o fi putut bea mogâldeaţa de funcţionar încât să i se pară că vede fantome… Sau că îmi aude numai vocea. O singură dată băusem rachiu de ienupăr şi trei zile am bolit. Dar parcă totuşi nu văzusem fantome… Poate că nu băusem destul. Dacă la fermă aveau, puteam încerca şi asta. Timp de un an, puteam încerca multe…

În spatele gării erau numai două drumuri: unul ducea spre orăşelul aflat la numai o azvârlitură de băţ, iar altul, abia o cărăruie ceva mai răsărită, se pierdea spre munţi. Am apucat mai bine raniţa şi am început să urc voiniceşte. În stânga şi în dreapta drumului se înălţau stânci cenuşii întrerupte ici-colo de filoane de rocă de un roşu-aprins. În lumina tot mai slabă, păreau dârele de sânge ale unui uriaş sacrificat sus, în creierul munţilor. Atmosfera devenise de-a dreptul apăsătoare, aşa că m-am bucurat când am zărit casa. Părea mai degrabă o cabană ceva mai mare, care se continua în spate cu câteva construcţii joase. „Acolo cresc probabil animalele”, mi-am spus şi am mărit paşii. Undeva în subconştient îmi rămăsese reacţia funcţionarului de la gară şi, involuntar, mă gândeam la cele mai catastrofale scenarii. Adevărul este că unul singur nu mi-ar fi convenit: cel în care la fermă ar fi crescut şerpi. Nu pot să sufăr şerpii şi niciodată nu am putut să îmi explic de ce. De fapt este o fobie atât de comună la majoritatea oamenilor, încât nu prea ai nevoie să o explici, pentru că toată lumea te înţelege. Cu gândul acesta în minte, am bătut în uşă.

Mi-a deschis un bărbat în vârstă, dar care îmi părea voinic şi destul de viguros, în lumina palidă a apusului.

— Da? m-a privit el întrebător, apoi privirea i-a coborât spre raniţă şi i s-a luminat a înţelegere. Pentru anunţ, nu?

— Da, pentru anunţ. Cu dumneavoastră am vorbit la telefon? am întrebat, deşi îi recunoscusem deja vocea.

— Da, cu mine a răspuns el, studiindu-mă din cap până în picioare, poftindu-mă apoi cu un gest larg să intru.

— Numai puţin, am spus eu şi m-am oprit în prag. Înainte de a intra, ar fi bine să lămurim nişte lucruri. Nu suport şerpii…

A început să râdă vesel:

— Foarte bine. Cine a pomenit ceva de şerpi? Şi, la urma urmei, cine suportă şerpii?

M-am scărpinat în cap, încurcat:

— E drept că nimeni, numai că în anunţ era vorba de animale exotice, apoi în oraş nimeni nu voia să îmi spună despre ce este vorba, aşa că am făcut fără să vreau tot felul de asociaţii de idei…

A mai râs câteva clipe cu râsul lui molcom, apoi mi-a arătat o mică pancartă agăţată chiar lângă uşă:

— De fapt oamenilor le este mai frică de ceea ce nu înţeleg, chiar mai mult decât de şerpi. Citeşte te rog! Eu arăt asta tuturor şi tot degeaba…

Cu litere mari, gotice, erau scrise îngrijit câteva rânduri. Becul din faţa casei nu lumina foarte tare aşa că m-am apropiat mai mult să pot citi:

„ Necunoscutul naşte frică,
frica naşte mânie şi
mânia, caută o victimă"

— Noi nu vrem să devenim victimele nimănui, numai pentru că lumea nu ne cunoaşte domnule Warren. şi dumneata va trebui să ai grijă de asta…

A zâmbit iar larg apoi a deschis uşa şi m-a poftit să intru. Încăperea unde am intrat era mare şi părea şi mai spaţioasă datorită faptului că nu avea aproape deloc mobilă. O masă mare în mijloc, câteva scaune lângă ea şi două dulapuri pe lângă pereţi. Nu prea am mai fost atent la ce spunea pentru că pe lângă masă se învârtea o fată blondă care aşeza

vesela. Mi-a aruncat o privire fugară când am intrat, apoi şi-a văzut mai departe de treabă. Am încercat să fiu atent la ce spunea viitorul meu patron, dar mi-am dat seama că privind la fată i-am pierdut şirul vorbelor.

— … când vine trenul. Am mai pus o jumătate de oră până ajungi aici, aşa că am hotărât să te aşteptăm cu masa.

A văzut privirea mea care aluneca mereu spre fată şi a zâmbit uşor.

— Am uitat să ţi-o prezint pe fata mea. Ea e Eloise!

Fata a privit scurt spre mine, a înclinat scurt din cap, apoi s-a aplecat iar asupra mesei.

— Ea are grijă de… animale. Dumneata va trebui numai să ne păzeşti… de eventualii musafiri nepoftiţi.

— Animale, tată? Fata ridică ochii mari şi întrebători spre tatăl său, dar acesta dădu nepăsător din umeri:

— Domnului Warren îi era frică să nu creştem şerpi. Nu-i poate suporta!

Râsul cristalin al fetei şi privirea ei amuzată m-au făcut să mă nu mă simt prea bine, însă mirosul îmbietor al mâncării mi-a adus aminte că trecuseră câteva ore bune de când nu mai pusesem nimic în gură. Şi apoi dintr-o dată mi-a trecut prin minte că nişte animale de care putea avea grijă o fată aşa de tânără nu puteau fi prea periculoase.

Am început să mâncăm şi tocmai mă pregăteam să laud masa când, afară, s-a auzit un sunet îndepărtat. Părea un amestec ciudat de clinchet de pahare şi ciripit de mici păsărele.

Fata a ridicat privirea spre tatăl ei şi a zâmbit:

— Iar mă strigă. Să mă duc?

Bătrânul mai luă o gură de mâncare, o mestecă tacticos şi, când termină, luă o înghiţitură de vin, apoi se ridică de la masă.

— Mai bine mă duc eu. Tu i-ai alintat prea mult şi, dacă o ţin tot aşa, în curând n-or să ne mai lase să dormim noaptea.

Din uşă, s-a întors spre noi:

— Dacă întârzii prea mult, arată-i tu domnului Warren unde îi este odaia. O fi obosit. Îi arăt eu dimineaţă ce are de făcut…

După ce a plecat, un timp a fost linişte, apoi, dintr-o dată, ciripitul s-a înteţit, acoperit de glasul cald şi învăluitor al bătrânului. Am vrut să mai întreb încă o dată despre animalele din fermă – după sunete îmi păreau mai degrabă nişte porumbei care uguiau încetişor –, dar, privind la fata care strângea cu mişcări graţioase masa, am uitat. După cum am mai spus, era blondă, faţa avea trăsături frumoase, regulate, şi un bronz dat de soarele înălţimilor îi aurea obrajii dându-i un farmec aparte. Nu ştiu de ce, aveam impresia că timpul petrecut la fermă va trece foarte uşor. Simţindu-mi privirea aţintită asupra ei, Eloise se întoarse spre mine zâmbindu-mi:

— Imediat termin şi îţi arăt unde o să dormi. Ţi-o fi somn… Tata mi-a zis că eşti de azi-dimineaţă pe drum.

Priveam scena domestică şi prin minte îmi treceau tot felul de gânduri. Aveam 33 de ani şi deja eram considerat bătrân pentru genul de muncă pe care îmi plăcea s-o fac. Cinci ani în legiunea străină, încă trei bodyguard la tot felul de nebuni cu bani ameninţaţi de alţi nebuni cu bani, apoi paznic la banca de unde abia reuşisem să scap cu viaţă… Aveam un cont destul de bunicel, poate venise vremea să mă aşez la casa mea. Uitându-mă la Eloise cum trebăluia prin bucătărie, mă întrebam dacă aş fi fost un soţ bun. Pentru că am avut toată viaţa numai meserii dure, cu femeile nu ştiam să mă port. Mi se păreau fragile, imprevizibile, şi imediat gata să plângă. Zâmbeam pierdut în gânduri şi tocmai îmi spuneam că pe Eloise nu aş fi în stare niciodată să o fac să sufere sau să plângă, când s-a auzit un zgomot la uşă şi a revenit tatăl ei. A privit la noi lung, pe sub sprâncene şi a început şi el să zâmbească:

— Nu ştiu de ce, cred că o să-ţi placă slujba. Şi poate că o să rămâi mai mult de un an la noi, domnule Warren.

Eloise s-a întors surprinsă spre el:

— Chiar la asta mă gândeam şi eu, tată. Tu de ce crezi aşa ceva?

Bătrânul s-a aşezat încetişor la masă, râzând uşor:

— Bănuiesc că îi place priveliştea, spuse el şi arătă spre geam, unde munţii luminaţi de o superbă lună plină îşi arătau până departe crestele poleite.

Am simţit că roşesc şi mi-am făcut de lucru la bătrâna mea raniţă de legionar. Oare chiar atât de previzibil eram?

Acum râdeau amândoi, un râs vesel care nu mă supăra, şi după un timp am început să râd şi eu alături de ei.

— Ar fi bine să-i arăţi unde o să doarmă. Poate că nu o să-i placă confortul nostru şi ne trezim că mâine dimineaţă pleacă…

Ştiam că glumeşte şi mai simţeam că aş fi în stare să dorm şi pe pietre, numai să pot rămâne.

— Noapte bună, i-am spus şi am pornit-o pe scări, în sus, după Eloise, cu rucsacul în mână şi cu privirea în jos, încercând să nu-i privesc picioarele bronzate, care urcau sprintene înaintea ochilor mei pe scara abruptă.

Am ajuns pe un coridor întunecos, luminat într-un capăt de o lampă de veghe care trimitea spre noi o lumină slabă. Cum mergea înaintea mea, mi s-a părut că în întunericul pâlpâitor al coridorului toată fiinţa ei e înconjurată de o aură palidă de lumină diafană, iar din umeri i se desprindeau o pereche graţioasă de aripi. Am clipit de câteva ori şi aripile au dispărut; am început să zâmbesc în sinea mea: dacă o vedeam pe Eloise cu aripi, era clar că începeam să mă îndrăgostesc de ea. Dacă nu cumva eram gata îndrăgostit.

Eloise deschise prima cameră şi intră cu mine ca un motan mare şi blând după ea. Mai lipsea să torc şi să mă frec de piciorul ei. Să fi ştiut că mă lasă, zău că aş fi început.

— Uite, aici o să dormi, îmi spuse ea după ce aprinse lumina şi arătă spre pat. Hainele ţi le poţi aşeza în şifonier. Baia este la capătul coridorului şi lampa de veghe este aprinsă toată noaptea, aşa că nu te poţi rătăci.

În mijlocul camerei mici şi cochete erau o masă şi patru scaune. Se aşeză pe unul dintre ele şi începu să aranjeze florile din vază.

— Florile eu le-am cules azi-dimineaţă. Speram să îţi placă…, îmi spuse ea şi privi drept în ochii mei.

"Speram să îţi placă", a spus ea mângâind florile, dar eu auzisem: speram să îţi plac! Sau poate chiar aşa spusese…

— Înainte să vii, avea grijă de fermă fratele meu… El a trebuit să plece… Îmi era tare frică să nu vină cineva... – glasul i se poticni, apoi continuă: Ştii, cineva cu care să nu mă înţeleg. Uneori, mai ales iarna, rămânem izolaţi aici luni întregi

— Perfect, am spus eu cu glas sugrumat. Am tuşit ca să-mi dreg vocea şi am continuat: Vreau să spun că o să îmi placă în mod sigur aici… şi cred că o să ne înţelegem…

Se ridică de pe scaun şi se apropie de mine. Îmi ajungea până la bărbie şi mirosea a flori proaspete şi a aer aspru de munte. Se ridică uşor pe vârfuri şi mă sărută pe colţul gurii. Am înghiţit în sec, încercând să spun ceva. Mi-a pus un deget pe buze şi a zâmbit fericită.

— Noapte bună, a spus şi s-a îndreptat spre uşă.

— Noapte bună, am răspuns, şi ea a închis uşa, pierzându-se în întunericul coridorului.

M-am dezmeticit şi am fugit să deschid uşa, privind după ea. Iar mi se părea că umerii îi erau învăluiţi în faldurile largi ale unor aripi.

— Eloise, am strigat uşor, şi ea s-a întors spre mine nedumerită.

Stăteam în uşă şi priveam spre ea cum se apropie, gândindu-mă cum să o întreb. Mi-am făcut curaj:

— Aş vrea să ştiu, totuşi, ce creşteţi aici? Numai dacă nu este secret, bineînţeles…

M-a privit lung, dintr-o dată întristată.

— Ştiam că te frământă asta. Vino să îţi arăt! Oricum trebuia să vezi dimineaţă…

— Dar tatăl tău nu se va supăra?

Cobora deja scările, aşa că mi-a răspuns fără a întoarce capul:

— În mod sigur nu se va supăra. Ba chiar se va bucura că îţi arăt eu, nu el…

Bătrânul nu mai era în camera de jos şi eu am urmat-o pe Eloise prin uşa din spate. La început am crezut că am nimerit într-un dormitor pentru copii. De-a lungul pereţilor, aşezate pe două rânduri, se înşirau pătuţuri mici de copii. În ele, copii de toate vârstele dormeau zâmbind sau murmurând ceva prin somn.

— Acum ai văzut? s-a întors spre mine Eloise şi mi-a zâmbit larg.

— Am văzut, dar zău că nu înţeleg, i-am răspuns, şi chiar atunci unul dintre copii s-a răsucit prin somn şi i-am văzut aripioarele. Albe şi parcă diafane, dar perfect reale.

M-am aplecat peste alte paturi şi am văzut că toţi aveau aripi. M-am întors spre Eloise cuprins de un început de înţelegere.

Ea doar a dat din cap şi a confirmat:

— Copii care mor… Trebuie să stea undeva până cresc mari şi pot deveni îngeri păzitori, nu?

Ferma la care mă angajasem era o crescătorie de îngeri…

*

Eloise s-a aplecat spre unul dintre paturi să aşeze o păturică, şi atunci i-am putut vedea clar aripile pliate şi coborând graţios de-a lungul spatelui. M-a privit cu o uşoară tristeţe, şi atunci am ştiut, fără să mă întorc, că şi pe spatele meu erau aceleaşi albe aripi…

Am zâmbit la gândul că undeva, în oraşul unde fusese jefuită o bancă, un ziarist avea să fie foarte dezamăgit că nu va mai putea să-i ia un interviu paznicului de la bancă rănit în schimbul de focuri.

de Sergiu Someșan din volumul “Aproape îngeri”, editura Cartea Românească, 2004,
ediţia a doua editura Vremea, 2005
email
sergiu_somesan @yahoo.com